

1.

Обадиха му се в полунощ. Хари Бош беше буден и седеше на тъмно в хола. Обичаше да си мисли, че го прави, защото по-добре чува саксофона. Като притъпяваше едното сетиво, подсилваше другото.

Ала дълбоко в себе си знаеше истината. Той чакаше.

Обади се Лари Гандъл, шефът му в спецотдел "Убийства". Първото му повикване в новата служба. Повикването, което очакваше.

- Буден ли си, Хари?

- Да.

- Какво слушаш?

- Франк Морган, на живо в нюйоркския "Джаз Стандарт". В момента чуваш Джордж Кейбълс на пианото.

- Прилича на "Всички блусове".

- Позна.

- Яка музика. Кофти ми е, че ти прекъсвам удоволствието.

Бош изключи уредбата с дистанционното.

- Какво има, лейтенант?

- От Холивудския участък искат двамата с Иги да поемете един случай. За днес вече имат три и не могат да се справят с четвърти. Освен това изглежда, че следствието ще стане хоби. Прилича на екзекуция.

Лосанджелиското полицейско управление имаше седемнайсет участъка, всеки с детективско бюро, включващо група "Убийства". Но участъковите групи бяха предната линия и не можеха да водят дълги следствия. Когато в някое дело имаше каквито и да било политически и медийни елементи или бяха замесени известни личности, обикновено го прехвърляха в спецотдел "Убийства", звено от сектор "Грабежи и убийства" в Паркър Сентър. Всяко следствие, което изглеждаше особено сложно и времеемко - което неизбежно удължаваше провеждането му и затова се шегуваха, че им е станало "хоби" - моментално се превръщаше в кандидат за спецотдел "Убийства". И този случай явно беше такъв.

- Къде е местопрестъплението? - попита Бош.

- На оная площадка над язовира Мълхоланд. Знаеш ли я?

- Да, бил съм там.

Детективът стана, отиде при масата, изтегли чекмеджето, предназначено за прибори за хранене, и извади химикалка и бележник. На първата страница написа датата и местонахождението.

- Можеш ли да ми дадеш още някакви подробности?

- Не особено много - отвърна Гандъл. - Както казах, описаха ми го като екзекуция. Два изстрела в тила. Някой замъкнал оня тип горе, пръснал му мозъка и загрозил хубавата гледка.

Бош смели последната информация и зададе следващия въпрос:

- Знаят ли коя е жертвата?
- Участъковите работят по разпознаването. Докато стигнеш, може да са научили нещо. Всъщност мястото е в твоя квартал, нали?

- Не е далече.

Гандъл прибави още някои детайли и попита дали Хари може сам да повика партньора си. Бош отвърна, че ще се погрижи.

- Добре, Хари, качи се горе и виж кое как, после ми се обади да докладваш. Не се бой, че ще ме събудиш. Непрекъснато ме будят.

Бош си помисли, че е много присъщо за началник да мърмори, че го вдигат от сън, пред човек, когото сам често ще буди в хода на съвместната им работа, и каза:

- Ясно.

Веднага щом затвори, набра номера на Игнасио Ферас, новия си партньор. Двата още се опознаваха. Ферас беше повече от двайсет години по-млад и произхождаше от друг тип култура. Спийката щеше да стане, сигурен беше Хари, само че постепенно. Винаги се получаваше така.

Ферас спеше, но бързо се разсъни и прие с готовност случая, което беше добре. Имаше само един проблем: живееше чак в Даймънд Бар, което означаваше, че ще пристигне на местопрестъплението най-рано след час. Бяха разговаряли по въпроса още първия им ден заедно, ала Ферас нямаше желание да се мести, тъй като участваше в издръжката на голямото си семейство в Даймънд Бар.

Бош знаеше, че ще е на местопрестъплението много преди партньора си и че затова ще се наложи да понесе евентуалните търкания с участъковите. Поemanето на следствие от участъковата група винаги си беше деликатна работа. Решението обикновено се взимаше от шефовете, а не от ченгетата на местопрестъплението. Никой детектив, достоен за златния обков на значката си, не се отказваше доброволно от разследване. Това просто не се вписваше в характера на работата.

- Ще се срещнем на място, Игнасио - рече Бош.

- Нали съм ти казвал, Хари, викай ми Иги - отвърна Ферас. - Всички ме наричат така.

Бош не отговори. Не искаше да го нарича Иги. Смяташе, че това име не отговаря на сериозността на работата им. Искаше му се и партньорът му да стигне до същото заключение и да престане с тези предложения.

После се сети за нещо и каза на Ферас пътъм да се отбие в Паркър Сентър и да вземе служебната кола, която им бяха определили. Това щеше да го забави още повече, но Хари мислеше да иде на местопрестъплението със собствения си автомобил, а знаеше, че почти няма бензин.

- Добре, до скоро - завърши той, като пропусна името.

Затвори и извади сакото си от гардероба до входа. Докато го обличаше, хвърли поглед към отражението си в огледалото от вътрешната страна на вратата. На петдесет и шест години Бош имаше стройна и стегната фигура, даже можеше да качи още някое кило, докато други детективи на неговата възраст започваха да нашишкавяват. На две ченгета в спецотдел "Убийства" викаха

Щайгата и Бъчвата, заради променящите им се телесни пропорции. Хари нямаше защо да се безпокои за това.

Белите косми не бяха превзели изцяло територията на кестенявите от главата му, ала бързо напредваха. Тъмните му очи бяха ясни, проникателни и готови за предизвикателството, което го очакваше. В тях Хари съзря генералното разбиране за работата на детектива - че когато излезе от дома си, ще е готов и способен да направи всичко, каквото и да се изисква, за да изпълни задачата си. Това го накара да се почувства непроницаем за куршумите.

Посегна с лявата си ръка и извади пистолета от кобура под дясната си мишница, "Кимбър Ълтра Кари". Бързо провери пълнителя и предпазителя, после върна оръжието на мястото му.

Беше готов. Отвори вратата.

Лейтенантът не знаеше много за случая, ала за едно имаше право: местопрестъплението се намираше недалеч от дома на Бош. Той се спусна до Кауенга и пресече шосе 101 по Баръм Булевард. Оттам оставаше още малко нагоре по Лейк Холиуд Драйв до квартал с къщи, скупчени по склоновете около язовира Мълхоланд. Скъпи къщи.

Заобиколи ограденото водохранилище, като спря за момент, когато на пътя му се изпречи койот. Очите на животното отразяваха светлината на фаровете и ярко блестяха. След миг койотът се обърна, бавно се отдалечи по шосето и изчезна в храстите. Не бързаше да се махне, все едно предизвикваше Бош да направи нещо. Това му напомни за службата му като патрул, когато виждаше същото предизвикателство в очите на повечето младежи по улиците.

Подмина водохранилището, продължи нагоре по Тейхоу Драйв и влезе откъм източния край на Мълхоланд Драйв. Там имаше площадка, от която се разкриваше изглед към града. Знаците "Паркирането забранено" и "Площадката е затворена през нощта" масово се нарушаваха по всяко време на денонощието.

Спря зад служебните коли - вана на криминалистите, буса от съдебната медицина, няколко патрулки и необозначени автомобили. Жълта полицейска лента ограждаше местопрестъплението. В този забранен за цивилни участък имаше сребристо порше карера с отворен преден капак, също оградено с лента, което подсказва на Бош, че най-вероятно е на жертвата.

Слезе. Патрулният полицай, който охраняваше участъка, записа името и служебния му номер, 2997, после го пусна да се провери под жълтата лента. Бош се приближи до местопрестъплението. Трупът лежеше в средата на гледащата към града площадка. От двете страни го осветяваха по два реда портативни прожектори. Наоколо се суетяха специалистите от криминалистиката и патолозите. Местопрестъплението се заснемаше и с видеокамера.

- Насам, Хари.

Бош се обърна и видя детектив Джери Едгар, облегат на капака на необозначена служебна кола. Държеше кафе и явно просто чакаше. При приближаването на Хари се оттласна от автомобила.

Едгар беше някогашният му партньор от времето, когато работеше в Холивудския участък. Бош ръководеше тамошната група "Убийства". Сега този пост заемаше Джери.

- Чаках някой от "Грабежи и убийства" - рече той. - Нямах представа, че ще си ти, мой човек.

- Е, аз съм.

- Сам ли ще го поемеш?

- Не, партньорът ми ще пристигне след малко.

- Новият ти партньор, а? Не сме се чували от миналогодишната каша в Ехо Парк.

- Да. Какво е положението?

Нямаше желание да обсъжда Ехо Парк с Едгар. Всъщност не искаше да го обсъжда с никого. Трябваше да се съсредоточи върху сегашното следствие, първото след прехвърлянето му в спецотдел "Убийства". Знаеше, че много хора ще наблюдават действията му. Някои от тях несъмнено се надяваха да се издъни.

Джери се извъртя така, че Бош да види какво е наредено върху капака на колата. Хари си извади очилата, сложи си ги и се наведе да погледне. До мястото не стигаше много светлина, но все пак се различаваха пликчетата за веществени доказателства, съдържащи нещата, иззети от трупа - портфейл, връзка ключове и бадж. Освен това имаше дебела пачка пари и все още включен блекбери с просветваща зелена лампичка, готов за телефонни разговори, които собственикът му никога нямаше да проведе.

- Току-що ми ги донесе колегата от съдебна медицина - каза Едгар. - След десетина минути би трябвало да приключат с трупа.

Бош вдигна пликчето с баджа и го обърна към светлината. Беше издаден от гинекологичната клиника "Сейнт Агата". От снимката гледеше тъмноок brunet. Пишеше и кой е: "Д-р Стенли Кент". Усмиваше се срещу обектива. Хари забеляза, че баджът същевременно е и магнитна карта-ключ.

- Често ли се чуваш с Киз? - попита Джери.

Имаше предвид бившата партньорка на Бош. След Ехо Парк я бяха прехвърлили на административна работа в КНП - кабинета на началника на полицията.

- Не особено. Но при нея всичко е наред.

Хари взе следващото пликче. Искаше да отклони разговора от Киз Райдър и да го насочи към настоящото следствие.

- Ще ми дадеш ли информацията, с която разполагаш, Джери?

- С удоволствие. Трупът е открит преди около час. Както виждаш по пътните знаци, паркирането и нощните разходки са забранени. Холивудският участък редовно праща патрул по няколко пъти на нощ да разгонва зяпачите. Заради спокойствието на тукашните богаташи. Казаха ми, че ей оная къща там е на Мадона. Или поне е била.

Едгар посочи огромно имение на стотина метра от площадката. Над сградата се издигаше кула, силуетът ѝ се очертаваше на лунната светлина. Стените на къщата бяха боядисани в редуващи се оттенъци на ръждивокафяво и жълто като тосканска черква. Издаденият над хълмовете терен осигуряваше на всеки, който гледа през прозорците на имението, великолепен изглед към Лос Анджелис. Бош си представи поп звездата в кулата, как гледа покорния град в краката си.

Обърна се към някогашния си партньор, готов за останалата информация.

- Патрулката минала към единайсет и колегите видели поршето с вдигнат капак. На тия коли моторите им са отзад, Хари. Тоест бил е отворен багажникът.

- Ясно.

- Аха, значи вече го знаеш. Както и да е, патрулката спряла, не видели никой нито в поршето, нито наоколо, затова двамата полицаи слезли. Единият се качил на площадката и намерил нашия човек. Лежал по очи, с два куршума в тила. Екзекуция, чисто и просто.

Бош кимна към баджа в пликчето.

- Това ли е жертвата? Стенли Кент?

- Така изглежда. И на баджа, и в портфейла пише, че е Стенли Кент, четирийсет и две годишен, живее съвсем наблизко, на Ероухед Драйв. Пуснах за проверка номера на поршето. Собственост е на фирмата "К енд К Медикъл Физисистс". Поисках да отворят и досието на Кент, оказа се чист. Има само няколко глоби за превишаване максималната скорост с поршето, ама нищо повече. Честен гражданин.

Хари кимна, смилаше получените сведения.

- Няма да ти правя сечено, дето ми взимаш следствието, Хари - продължи Едгар. - Единият ми партньор е цял месец в съда, а другия го оставих на първото ни местопрестъпление днес - тройно убийство, с четвърта жертва на командно дишане в "Куин ъв Ейнджълс".

В холивудската група "Убийства" работеха в екипи по трима детективи вместо обичайните двама партньори.

- Има ли вероятност тройното убийство да е свързано с тоя случай?

- Не, това тук си е чист бандитски разстрел - отвърна Джери. - Съвсем друг филм според мен. Радвам се, че го поемаш ти.

- Добре. Ще те освободя колкото може по-скоро. Някой претърсвал ли е колата?

- Не, чакахме теб.

- Хубаво. Ходихте ли в дома на жертвата на Ероухед?

- Също не.

- Обиколихте ли околните къщи?

- Още не. Първо се заехме с местопрестъплението.

Едгар явно още отначало беше решил, че ще прехвърлят следствието на сектор "Грабежи и убийства". Бош се подразни, че не е направено нищо, ала в същото време знаеше, че двамата с Ферас ще трябва да започнат на чисто, и затова не беше чак толкова зле. Много дела в Управлението се проваляха или оплескваха в хода на прехвърлянето им от участъковите следствени групи на детективите от Паркър Сентър.

Погледна осветената площадка и преброи петима души от криминалистиката и съдебната медицина: работеха по или около трупа.

- Е, щом първо сте се заели с местопрестъплението, някой потърси ли около тялото стъпки, преди да пуснеш там колегите?

Не успя да скрие раздражението в гласа си.

- Виж, Хари - тросна му се Едгар, видимо подразнен от раздражението на бившия си партньор. - На тая площадка всеки ден се мотаят минимум по двеста

души. Ако ще си губим времето, може да търсим стъпки чак до Коледа. Не смятам, че можем да си го позволим. Имаме труп на обществено място и трябваше да се захванем с него. Отгоре на всичко прилича на поръчково убийство. Това значи, че обувките, оръжието, колата - отдавна не е останало нищо.

Бош кимна. Искаше да прекрати спора и да продължи със следствието.

- Добре - рече безизразно. - В такъв случай можеш да си тръгваш.

Едгар също кимна и на по-възрастния детектив му се стори, че колегата му се е засрамил.

- Както казах, Хари, не очаквах да дойдеш ти.

Което означаваше, че не си е дал зор, защото е очаквал някой друг от "Грабежи и убийства".

- Естествено - каза Бош. - Разбирам.

След като Джери си замина, Хари се върна при колата си и извади фенера от багажника. Отиде при поршето, сложи си ръкавици и отвори предната лява врата. Наведе се в купето и го огледа. На предната дясна седалка лежеше куфарче. Не беше заключено и Хари вдигна капака. Вътре имаше няколко папки, калкулатор, бележници, химикалки и документи. Затвори го и го остави на мястото му. Положението му предполагаше, че убитият най-вероятно е пристигнал на площадката сам. И тук се беше срещнал с убиеца си. Не го бе довел със себе си. Това можеше да е от значение.

После отвори жабката. На пода се изсипаха още няколко баджа като онзи, който бяха намерили в жертвата. Вдигна ги един по един и установи, че са издадени от различни местни болници. Всички обаче бяха с една и съща снимка и име. Стенли Кент, мъжът (предполагаше детективът), който лежеше мъртъв на площадката.

Забеляза, че на гърба на някои баджове има ръкописни бележки, и внимателно ги проучи. Повечето бяха цифри, вероятно комбинации за ключалки.

Продължи да рови в жабката и намери още няколко баджа и магнитни карти-ключове. Доколкото можеше да прецени, убитият, ако наистина беше Стенли Кент, имаше достъп до почти всички болници в окръг Лос Анджелис. Освен това знаеше комбинациите на ключалките в почти всяка от тях. За миг обмисли възможността баджовете и картите да са фалшификати, използвани от жертвата за някаква болнична машинация.

Върна всичко на мястото му и затвори жабката. Провери под и между седалките, но не откри нищо интересно. Излезе от колата и отиде при отворения багажник.

Той се оказа малък и празен. Ала на лъча на фенерчето Бош различи върху килимчето на дъното четири вдлъбнатини. Отпечатъците очевидно бяха останали от нещо квадратно и тежко с четири крачета или колелца. Тъй като бяха заварили багажника отворен, най-вероятно нещото беше извадено по време на убийството или още по-вероятно - след него.

- Детектив?

Бош се обърна. Беше дежурният, който беше записал името и служебния му номер при жълтата лента, ограждаща местопрестъплението.

- Какво има?
- Дойде една агентка от ФБР. Иска да влезе в оградения участък.
- Къде е?

Полицаят го поведе към жълтата лента. Зад нея стоеше жена, изправена до отворената врата на автомобил. Беше сама и не се усмихваше. Бош я позна и сърцето му се разтупка.

- Здравей, Хари - каза жената.
- Здравей, Рейчъл.

2.

Близо два месеца не беше виждал специален агент Рейчъл Уолинг от Федералното бюро за разследва

не. И не беше минал и ден, без да мисли за нея. Никога не си бе представял обаче, че ще се срещнат - ако изобщо се срещнеха - посред нощ, при това на място, където е извършено убийство. Тя беше с дънки, риза и тъмносин блейзър. Тъмната ѝ коса беше разчорлена, ала въпреки това изглеждаше прелестно. Явно я бяха повикали от къщи, също като него. Не се усмихваше и това му припомни колко зле бяха приключили нещата предишния път.

- Виж - рече той, - знам, че напоследък те пренебрегвам, ама нямаше нужда чак да ме проследяваш на местопрестъпление само за да...

- Сега не е време за шеги - прекъсна го Рейчъл. - Ако това тук е каквото си мисля.

За последен път се бяха виждали по делото Ехо Парк. Тогава тя работеше в секретен отдел на ФБР, наречен "Тактическо разузнаване". Така и не му обясни точно с какво се занимават, а и Бош не настоя, тъй като това нямаше значение за следствието. Потърси я заради предишната ѝ работа като специалист по психопрофили на престъпници - и заради някогашните им лични отношения. Делото Ехо Парк се обърка, както и вероятността за подновяване на връзката им. Като я гледаше сега, той откриваше в нея само хладен професионализъм и имаше предчувствието, че най-после ще узнае какво всъщност представлява отдел "Тактическо разузнаване".

- И какво е според теб? - попита Хари.
- Ще ти кажа, когато мога. Ще ме пуснеш ли да видя местопрестъплението?

Бош неохотно повдигна жълтата лента и отговори на официалното ѝ държане с обичайния си сарказъм:

- Заповядайте, агент Уолинг. Чувствайте се като у дома си.

Тя се вмъкна отдолу и спря: поне признаваше правото му да я заведе на местопрестъплението.

- Всъщност бих могла да ти помогна в следствието - каза тихо. - Ако видя трупа, навярно ще мога официално да разпозная жертвата.

И кимна към папката, която носеше.

- Тогава насам, моля - каза Бош.

Заведе я на площадката. Стерилната флуоресцентна светлина на прожекторите обливаше трупа. Мъртвият лежеше върху кафеникавата пръст на метър и половина от ръба на урвата. Лунните лъчи се отразяваха във водохранилището долу. Оттатък язовира се простираше градът - килим от милиони светлинки, които блещукаха в хладната нощ като плаващи сънища.

Хари протегна ръка, за да спре Уолинг извън светлия кръг. Патолозите бяха преобърнали жертвата и сега тя лежеше по гръб. По лицето и челото на мъжа тъмнееха охлузвания, ала детективът позна човека от снимките на баджовете в жабката. Стенли Кент. Ризата му беше разкопчана и разкриваше обезкосмената, мъртвешки бяла кожа на гърдите му. Отстрани на тялото му имаше разрез, през който съдебният лекар беше вкарал термометър в черния му дроб.

- Добър вечер, Хари - поздрави го патологът Джо Фелтън. - По-точно, добрутро. Коя е приятелката ти? Мислех, че си партнираш с Иги Ферас.

- Правилно мислиш - потвърди Бош. - Това е специален агент Уолинг от отдел "Тактическо разузнаване", ФБР.

- "Тактическо разузнаване" ли? Какво ли не измислят!

- Според мен се занимават с контраразузнаване или нещо от този род. Нали знаеш: не питай, не говори, такива работи. Казва, че можела да удостовери самоличността на жертвата.

Уолинг го стрелна с поглед: предупреждаваше го да не се държи инфантилно.

- Може ли да се приближим, докторе? - попита Бош.

- Разбира се, Хари. Почти приключваме.

Бош понечи да пристъпи напред, ала Уолинг го изпревари и без колебание застана до трупа. Отвори папката и извади цветна снимка във фас формат 20X25 сантиметра. Наведе се и я доближи до лицето на жертвата. Хари се наведе, за да направи сравнението сам.

- Той е - заключи Рейчъл. - Стенли Кент.

Бош кимна и ъ подаде ръка, за да ъ помогне да прекрачи тялото. Тя не му обърна внимание и го направи без негова помощ. Хари погледна Фелтън, който клечеше до убития, и попита:

- Е, докторе, ще ни опишеш ли ситуацията?

И се наведе от другата страна на трупа, за да го проучи по-отблизо.

- Човекът е бил доведен тук или е дошъл сам по някаква причина и са го принудили да застане на колене.

Патоанатомът посочи панталона на жертвата. На коленете му имаше оранжевокафеникави петна.

- После някой го е прострелял два пъти в тила и той е паднал по очи. Лицевите травми, които виждате, са получени при падането му на земята. Вече е бил мъртъв.

Хари кимна.

- Няма изходни рани - продължи Фелтън. - Оръжието сигурно е малко, вероятно дваисет и втори калибър, с рикошетен ефект в черепа. Адски ефикасно.

И в този момент Хари разбра, че лейтенантът се бе изразил образно, в смисъл, че някой бил пръснал мозъка на жертвата и бил загрозил хубавата гледка

от площадката. В бъдеще трябваше да има предвид склонността на Гандъл към хиперболите.

- Час на смъртта? - попита Бош.

- Ако се съди по температурата на черния дроб, преди четири-пет часа - отвърна патологът. - Към осем вечерта, плюс-минус.

Това заключение малко притесни Бош. В осем вече беше тъмно и всички любители на залезите сигурно отдавна си бяха отишли. Ала двата гърмежа бяха отекнали и не можеше да не са ги чули в къщите по околните склонове. И все пак никой не се беше обадил в полицията, поради което патрулните бяха открили трупа чак след три часа.

- Знам какво си мислиш - рече Фелтън. - Гърмежите. Има вероятно обяснение. Момчета, дайте да го върнем в изходно положение.

Хари се изправи и се отдръпна, а съдебният лекар и един от помощниците му преобърнаха трупа. Бош погледна Уолинг и очите им за миг се срещнаха, после тя отново насочи поглед към жертвата.

След като преобърнаха тялото, се видяха входните рани на тила. Черната коса на Кент беше сплъстена от кръв. По гърба на бялата му риза имаше кафеникави пръски, които моментално привлякоха вниманието на Бош. Беше присъствал на толкова много местопрестъпления, че не им помнеше броя. Тези пръски не бяха от кръв.

- Това не е кръв, нали?

- Не е - потвърди Фелтън. - Според мен в лабораторията ще установим, че е най-обикновена кока-кола.

Уолинг се обади, преди Хари да успее да реагира:

- Импровизиран заглушител. Залепваш празна еднолитрова пластмасова бутилка кола за дулото на оръжието и тя значително заглушава гърмежа от изстрела, понеже звуковите вълни се насочват към стените на шишето, вместо да се разпространят във въздуха. Ако в бутилката е останала малко кола, при изстрела изпръсква жертвата.

Фелтън кимна одобрително и попита:

- Къде я намери, Хари? Бива си я.

Хари се обърна към Уолинг. И той беше впечатлен.

- Има го в интернет - каза Рейчъл.

Бош кимна, макар да не е повярва.

- Има още нещо, на което трябва да обърнеш внимание - прибави съдебният лекар.

Хари отново се наведе. Фелтън се пресегна над трупа и посочи ръката на убития откъм страната на Бош.

- На пръстите на двете ръце има по едно такова нещо.

Сочеше червен пластмасов пръстен на средния пръст. Хари го погледна, после провери другата ръка. Същият червен пръстен. От вътрешната страна и на двата пръстена имаше бяло покритие, приличаше на лепенка.

- Какво е това?

- Още не знам - отвърна патоанатомът. - Но ми се струва, че...

- Аз знам - прекъсна го Уолинг.

Бош я погледна. После кимна. Естествено, че Рейчъл знаеше.

- Наричат ги ТЛД пръстени - каза тя. - Съкращението означава термолуминесцентна дозиметрия. Предупредително устройство. Пръстен, който засича радиация.

Думите ѝ предизвикаха зловещо мълчание. Уолинг продължи:

- Ще ви кажа и още нещо. Когато са обърнати така навътре, с ТЛД екрана към дланта, обикновено този, който ги носи, има работа с радиоактивни вещества.

Бош се изправи и нареди:

- Отдръпнете се от трупа. Всички.

Криминалистите, патолозите и Бош едновременно заотстъпваха от тялото. Уолинг обаче остана на мястото си и вдигна ръце, като че ли призоваваше за вниманието на паството в черква.

- Чакайте, чакайте. Чисто е! Няма опасност.

Всички спряха и я загледаха.

- Ако имаше радиоактивна опасност, ТЛД екраните на пръстените щяха да почернеят - обясни Рейчъл. - Щом не са черни, значи сме в безопасност. А и нося ей това.

Разтвори блейзъра си и показа черна кутийка, закрепена на колана ѝ като пейджър.

- Това е датчик за радиация. Ако имахме проблем, това нещо щеше да вдига вой до небесата и аз първа щях да си плюя на петите. Обаче всичко е наред, чисто е.

Хората колебливо започнаха да се връщат по местата си. Хари Бош се приближи до Рейчъл и я хвана за лакътя.

- Може ли да поговорим?

Тръгнаха към тротоара на Мълхоланд. Бош изпитваше смесени чувства, ала се опитваше да не им дава израз. Беше ядосан. Не искаше да изгуби контрола на местопрестъплението, а тази информация го застрашаваше.

- Какво правиш тук, Рейчъл? - попита той. - Какво става?

- Същото като теб: обадиха ми се посред нощ. И ме пратиха тук.

- Това не обяснява нищо.

- Уверявам те, че съм тук, за да ви помогна.

- Тогава започни, като ми обясниш точно какво правиш тук и кой те праща.

Това наистина ще ми помогне.

Уолинг се огледа и посочи оттатък жълтата лента.

- Да идем там.

Провряха се под лентата и излязоха на улицата. Когато прецени, че са се отдалечили достатъчно и никой от хората на местопрестъплението не може да ги чуе, той спря и я погледна.

- Е, тук сме насаме. Какво става? Кой те праща?

Уолинг го погледна в очите.

- Виж, това, което ще ти кажа, трябва да остане поверително. Засега.

- Слушай, Рейчъл, нямам време за...

- Стенли Кент е в един списък. Когато ти или някой твой колега сте проверили името му в Националния криминален компютърен индекс, във

Вашингтон се е задействала предупредителна система и ми се обади в "Тактическото".

- Да не е терорист?

- Не. Медицински физик. И доколкото знам, почтен гражданин.

- Тогава какви са тия дозиметрични пръстени и защо ФБР се появява тук посред нощ? В какъв списък е бил Стенли Кент?

Уолинг остави въпроса му без отговор.

- Ще те попитам нещо, Хари. Успял ли е някой вече да отиде в дома на тоя човек или да се обади на жена му?

- Още не. Първо се заехме с местопрестъплението. Каня се да...

- Тогава мисля, че трябва веднага да го направим - настойчиво продължи Рейчъл. - Можеш да ми зададеш въпросите си по пътя. Вземи ключовете на Кент, ако се наложи да влезем вътре. Аз ще ида да докарам колата.

Уолинг понечи да се отдалечи, ала Бош я хвана за ръката.

- Ще карам аз.

И посочи мустанга си. Тръгна към патрулката, върху чийто багажник бяха наредени пликите с веществените доказателства. Съжали, че бе побързал да освободи Едгар, и махна на сержанта да се приближи.

- Трябва да ида до дома на жертвата. Едва ли ще се бавя много, а и детектив Ферас ще се появи всеки момент. Просто охранявай местопрестъплението, докато не дойде един от нас.

- Ясно.

Бош извади мобифона си и се обади на партньора си.

- Къде си?

- Тъкмо тръгвам от Паркър Сентър. На двацет минути от теб.

Хари му обясни, че има работа и че той трябва да побърза. Затвори, взе пликчето с връзката ключове от багажника и го пхна в джоба на самото си.

Уолинг вече седеше в мустанга. Тъкмо затваряше джиесема си.

- Кой беше? - попита Бош, след като се настани зад волана. - Президентът ли?

- Партньорът ми. Казах му да ме чака при къщата. Къде е твоят партньор?

- Идва.

Щом потеглиха, Хари започна с въпросите.

- Щом Стенли Кент не е терорист, в какъв списък е включен?

- Като медицински физик, той е имал пряк достъп до радиоактивни вещества.

Затова фигурира в този списък.

Бош си спомни всички болнични баджове в поршето на убития.

- Какъв достъп? В болниците ли?

- Да. Там се съхраняват тия неща. Използват се главно при лечение на рак.

Бош кимна. Картината започваше да му се изяснява, ала все още не разполагаше с достатъчно информация.

- Добре, още какво не ми е известно, Рейчъл? Обясни ми.

- Стенли Кент е имал пряк достъп до вещества, до които биха искали да се доберат някои хора. Вещества, които биха били изключително ценни за тия хора. Само че не за лечение на рак.

- Терористи.

- Точно така.

- Искаш да кажеш, че нашият човек просто е можел да влезе в болницата и да изнесе тия неща, така ли? Няма ли си правилници?

- Винаги има правилници, Хари. Обаче не винаги е достатъчно само да ги има. Еднообразието, рутината - това са пролуките във всяка система за сигурност. По-рано оставяхме вратите на пилотските кабинни в пътническите самолети отключени. Вече не. Трябва да се случи нещо с разтърсващи последици, за да променим процедурите и да засилим предпазните мерки. Разбираш ли за какво говоря?

Той се замисли за бележките върху гърбовете на някои баджове в поршето на жертвата. Нима Стенли Кент се беше отнасял толкова небрежно към охраната на тези вещества, че да си записва комбинациите за достъп на гърба на баджовете си? Инстинктът му подсказваше, че отговорът вероятно е положителен.

- Разбирам.

- Е, ако искаш да заобиколиш установената система за сигурност, независимо колко е стабилна, към кого ще се обърнеш? - попита Рейчъл.

Бош отново кимна.

- Към човек, който познава тая система отвътре.

- Точно така.

Зави по Ероухед Драйв и насочи вниманието си към адресните номера на тротоара.

- Значи искаш да кажеш, че това може да е от случаите с разтърсващи последици, така ли?

- Не, не твърдя такова нещо. Засега.

- Познаваш ли Кент?

Докато задаваше въпроса, Хари погледна Уолинг и видя, че е изненадана. Не му се струваше много вероятно, просто искаше да провери реакцията ѝ, а не непременно да получи откровен отговор. Тя се извърна към прозореца. Тази тактика му беше позната. Класически признак. Знаеше, че сега ще го излъже.

- Не, никога не съм го виждала.

Той зави в следващата пряка и спря.

- Какво правиш? - попита Рейчъл.

- Стигнахме. Това е домът на Кент.

Около къщата, пред която се намираха, цареше пълен мрак, не светеха лампи нито отвън, нито вътре. Тук сякаш не живееше никой.

- Не е - възрази Уолинг. - Той е на следващата пряка и...

И млъкна, разбрала, че Бош я е изпързалял. Известно време Хари я наблюдаваше в тъмния мустанг, преди да заговори.

- Искаш ли да се изясним сега, или предпочиташ да слезеш от колата?

- Виж, Хари, казах ти. Някои неща не мога да...

- Слизай от колата, агент Уолинг. Ще продължа сам.

- Виж, трябва да разбе...

- Извършено е убийство. Следствието вода аз. Слизай от колата.

Тя не помръдна.

- Трябва само да се обадя по телефона, за да те отстранят от следствието, преди да успееш да се върнеш на местопрестъплението.

- Тогава се обади. Предпочитам да ме изритат още сега, отколкото да съм параван на феберейците. Това не беше ли един от принципите на Бюрото? Оставяй местните власти на тъмно и ги засипвай с говежди лайна. Е, с мен няма да успееш. Не и тая нощ, не и с моето следствие.

Хари се пресегна през скута ъ и понечи да отвори дясната врата. Уолинг го отблъсна назад и вдигна ръце в знак, че се предава.

- Добре де, добре. Какво искаш да знаеш?

- Тоя път искам истината. Цялата истина.